

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. évi január hó 31. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2018. október 15. napján kihirdetett 26.B.1541/2017/39. számú ítéletét I.r., II.r. és IV.r. vádlottak vonatkozásában megváltoztatja.

I.r. vádlottal szemben a Fővárosi Törvényszék 2014. november 3. napján kelt és jogerőre emelkedett 5.B.1468/2010/289. számú ítélete próbára bocsátást kimondó rendelkezésének hatályon kívül helyezését és a próbára bocsátás megszüntetését mellőzi.

I.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 8 (nyolc) évre enyhíti, a halmazati büntetésre utalást mellőzi.

II.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 3 (három) évre enyhíti.

A közügyektől eltiltást I.r., II.r. és III.r. vádlottal szemben mellékbüntetésként tekinti kiszabottnak.

IV.r. vádlott büntetését 300 (háromszáz) napi tétel pénzbüntetésre enyhíti.

A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 1.500 (ezeröttszáz) Ft-ban állapítja meg.

Az így kiszabott, összesen 450.000 (négyezerötvenezer) Ft pénzbüntetést meg nem fizetés esetén fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

A pártfogó felügyelet elrendelését mellőzi.

I.r. vádlott és II.r. vádlott 2017. február 4. napjától 2018. június 30. napjáig lakhelyelhagyási tilalom, 2018. július 1. napjától bűnügyi felügyelet alatt állt.

I.r. vádlott terhén az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összege helyesen 1.628.929 (egymillió-hatszázhuszonnyolcezer-kilencszázhuszonkilenc) Ft.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét valamennyi vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

I.r. vádlott által 2018. október 15. napjától a másodfokú eljárás befejezéséig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja, II.r. vádlott és III.r. vádlott által 2018. október 15. napjától a másodfokú eljárás befejezéséig bűnügyi felügyeletben töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja oly módon, hogy egy nap szabadságvesztésnek négy nap bűnügyi felügyelet felel meg.

A másodfokú eljárásban 24.000 (huszonnégyezer) Ft bünygi költség merült fel, melyet IV.r. vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Törvényszék 26 B.1541/2017/39. számú ítéletében I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 176. § (1) bekezdésébe ütköző és (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntetében. A Fővárosi Törvényszék 2014. november 3. napján kelt és jogerőre emelkedett 5.B.1468/2010/289. számú ítéletével 2 rb közokirat-hamisítás büntette miatt 1 évre próbára bocsátást alkalmazó rendelkezését hatályon kívül helyezte és a próbára bocsátást megszüntette.

A vádlottat halmazati büntetésül 9 évi szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani, és rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatala Bírósági Letéti Csoportjánál BL00454/2018/1. számon kezelt 4.000.781 ezer forintba vagyonekborzást rendelt el.

II. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 176. § (1) bekezdésébe ütköző kábítószer-kereskedelem büntetében és ezért 4 évi szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról és a vádlott által előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött idő beszámításáról, a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatala Bírósági Letéti Csoportjánál BL00455/2018/1. számon kezelt 148.000 Ft-ra vagyonekborzást rendelt el.

III. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 176. § (1) bekezdésébe ütköző kábítószer-kereskedelem büntetében és ezért 5 évi szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani, és rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, valamint a vádlott által előzetes fogva tartásban töltött idő beszámításáról.

IV. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 178. § (6) bekezdésébe ütköző kábítószer birtoklása vétségében és ezért 1 év 6 hónap szabadságvesztésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fogházban határozta meg, a végrehajtás elrendelése esetére rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, a próbaidő tartamára elrendelte a vádlott pártfogó felügyeletét.

Rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a bünygi költség viseléséről.

Az ítélet ellen I. rendű vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a büntetés enyhítése, II. rendű vádlott és védője enyhébb minősítés és a büntetés enyhítése érdekében, III. rendű vádlott és védője felmentésért, míg IV. rendű vádlott és védője a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

I. rendű vádlott védője fellebbezésének indokolásában arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 592. § (2) bekezdésének c) és b) pontjában leírtak szerint megalapozatlan, az iratok teljesen más tartalmaznak, mint amit az elsőfokú bíróság megállapított, valamint tényekről további tényekre helytelenül következtetett. I. rendű vádlott sohasem ismerte el, hogy a lefoglalt

kábítószerek az ő tulajdonában voltak, a védekezése nem került megcáfолásra, a nyomozó hatóság meg sem kísérelte felkutatni a vietnami Gabi nevezetű személyt. Az, hogy vádlott 55 gramm speedet adott el tanúnak 2012. évtől kezdődően, csak egy számítás eredménye, erre vonatkozóan semmilyen adat nincs, és ellentmond az iratoknak és a tárgyalási jegyzőkönyvnek is.

Arról volt ugyanis szó, hogy tanú arra kérte meg vádlottat, hogy amennyiben tud egy beszerzési forrást, vegyen neki is kábítószert, mert őt már többször becsapták. Még a pénzt is előre adta oda neki.

Sérelmezte a védő, hogy az elsőfokú bíróság mindent I. rendű vádlott terhére értékelt, ugyanazon tényeket viszont más vádlottak esetében nem értékelte, IV. rendű vádlott esetében ugyanis a jelentős mennyiségű anyag megszerzése nem került értékelésre.

Kiemelte, hogy az ítélet csak a II. rendű vallomásán nyugszik, egy olyan személyén, aki maga szerint is legalább tíz éve kábítószer-fogyasztó, sőt függő.

A majd két évig folyamatban lévő nyomozás nem talált olyan személyt, aki I. rendű vádlottól vásárolt volna kábítószert, ez is alátámasztja, hogy a vegyeskereskedésben talált nagy mennyiségű kábítószer nem I. rendű vádlotthoz köthető.

A lefoglalt készpénz vonatkozásában nehezményezte a védő, hogy az elsőfokú bíróság az ő terhére rója, hogy korábban nem hivatkozott arra, miszerint ezt a pénzt a vádlott édesanyja lengyelországi rokonaitól kapta kölcsön. Ennek oka az volt, hogy a lefoglalásról először érdemben a bíróságok döntenek, és kábítószeres ügyben a rendőrség nem adja ki a helyszínen lefoglalt pénzt.

A logikai lánc tökéletlenségét mutatja, hogy a II. rendű vádlottól lefoglalt 111,4 gramm hasispasztja sorsa nem került II. rendű vádlott esetében értékelésre, I. rendű vádlott esetében viszont igen, ugyanis elfogadta e körben az elsőfokú bíróság II. rendű vádlott nyilatkozatát, miszerint azt I. rendű vádlotttól kapta továbbértékesítésre. II. rendű vádlott vallomása ebben a tekintetben életszerűtlen.

I. rendű vádlott és III. rendű vádlott mind a nyomozás során, mind a tárgyaláson úgy nyilatkoztak, hogy nem ismerik egymást, és ezt alátámasztják a híváslisták is.

Abban az esetben, ha igaz az, amit a bíróság állít, hogy a 148.000 Ft, amit II. rendű vádlottnál találtak, kábítószer értékesítéséből származik, akkor azt is meg kellett volna állapítani, hogy kinek, mikor, miért értékesített kábítószert.

A büntetés kiszabása körében hivatkozott arra védő, hogy I. rendű vádlott ugyan volt büntetve, de közokirat-hamisításért, a belső arányosság is veszélybe kerül, amikor majdnem kétszer akkora büntetést szabott ki a bíróság, mint többi vádlottra.

Ennek alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg a vegyeskereskedésben és a Murányi utcai lakásban lefoglalt kábítószerek vonatkozásában állapítsa meg, hogy az nem I. rendű vádlotté, és mentse fel az állítólagos 2015. augusztus hónapi 500 gramm marihuánára értékesítése III. rendű vádlott részére vádja alól az I. rendű vádlottat, másodsorban indítványozta, hogy a kiszabott szabadságvesztést jelentősen enyhítse. A vádlott terhére a kábítószer birtoklásának büntetettét állapítsa meg, valamint a 4 millió Ft-ot I. rendű vádlott édesanyja részére adja ki.

A másodfokú nyilvános ülésen I. rendű vádlott és védője a fellebbezését fenntartotta.

A védő ugyancsak hivatkozott arra, hogy az ítélet az írásban előadottak szerint megalapozatlan, a vádlott terhére megállapított mennyiség tekintetében csupán a II. rendű vádlott terhelő vallomása állt rendelkezésre. III. rendű vádlottal összefüggésben annak a kábítószernak a hatóanyag tartalmát aggályos megállapítani, amely nem került lefoglalásra. Indítványozta, hogy ne értékelje a bíróság az I. rendű vádlott terhére azokat a körülményeket, amelyeket a II. és IV. rendű vádlott esetében nem tett. Hivatkozott még arra, hogy az I. rendű vádlott családi körülményei kedvezőtlenül alakultak, így lelki okai vannak annak, hogy kábítószert fogyasztott.

Az a magatartás, hogy a vádlott-társa megkéri arra, hogy neki is szerezzen kábítószer és ennek eleget tesz, még nem tekinthető kereskedésnek.

A próbára bocsátás hatálya alatti elkövetés tekintetében pedig megjegyezte, hogy a próbára bocsátással érintett bűncselekmény tárgyi súlya jóval csekélyebb, ezért ezt jelentősen a vádlott terhére értékelni nem lehet. Hivatkozott továbbá is arra, hogy a kiszabott büntetések tekintetében a II. és III. rendű vádlottal összehasonlítva a belső arányosság nem áll fent.

Az I. rendű vádlott az utolsó szó jogán ugyancsak nehéz családi körülményeire hivatkozott, valamint arra, hogy mind a saját, mind az édesanyja egészségi állapota megrendült. Előadta, hogy az előzetes fogvatartásából történt szabadulását követően bejelentett stabil munkahelyre tett szert, párkapcsolatot alakított ki és családalapítást tervezett. Az ismételt letartóztatását követően a BV intézetben dolgozik, három dicséretben részesült, így kérte, hogy a másodfokú bíróság adjon számára esélyt élete rendezéséhez és családalapításhoz.

II. rendű vádlott védője fellebbezésének indokolásában arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett, amikor az ügyészi vádkiegészítés ellenére nem figyelmeztette az eljárásban résztvevőket a Be.538.§ (5) bekezdésében foglaltakra, nevezetesen a tárgyalás elnapolásának lehetőségére. Előadta még, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás nem mentes a Be. 592. § (2) c.) és d.) pontjaiban foglalt hibáktól, ugyanis a tényállás ellentétes a lefolytatott bizonyítást érintő iratok tartalmával, másrészt a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett és az indokolási kötelezettségének sem tett maradéktalanul eleget.

Az eljárási hiba kapcsán előadta, hogy az eljárási törvény nem tartalmaz arra vonatkozóan útmutatást, hogy milyen mértékű vádmódosítás, illetve pontosítás az, amely a tárgyalás elnapolásának felajánlását teszi kötelezővé az elsőfokú bíróság részére, így véleménye szerint ezt a figyelmeztetést a bíróságnak meg kellett volna tennie.

A megalapozatlanság körében hivatkozott arra, hogy iratellenes az ítélet 8. oldal 4. bekezdésének azon megállapítása, hogy a vádlottak megállapodtak marihuána értékesítésében, illetve leszállításában, ezt semmilyen adat nem támasztja alá. Ugyancsak iratellenes az ítélet 9. oldal 5. bekezdésében az, hogy a II. rendű vádlott az I. rendű vádlottól továbbértékesítés céljából kapott kábítószer.

A tényállás megállapításakor az elsőfokú bíróság II. rendű vádlott nyomozati vallomását vette alapul. A II. rendű vádlott a tárgyaláson nem módosítani kívánta nyomozati vallomását, hanem pontosítani, az elsőfokú bíróság pedig nem vonta mérlegelési körébe valamennyi, a tárgyalási szakban becsatolt írásbeli vallomásának valamennyi elemét, illetve ezek elmaradásának indokát sem adta, és annak sem, hogy a II. rendű vádlott nyomozati vallomásában szereplő 20.000 Ft/fuvar, illetőleg a szívességi alapon szállítások közül miért az előbbi fogadta el.

A terhelt által becsatolt bankszámlakivonatokat azt hivatottak szolgálni, hogy a vádbeli időszakban nem voltak anyagi gondjai, ezért nem volt rászorulva a bűncselekmény elkövetésére.

Az elsőfokú bíróság jogi okfejtésével lényegében a II. rendű vádlott által megszerzett kábítószer mennyiségével minősítette kereskedésnek a cselekményt, és ezzel alapozta meg a továbbértékesítési célzatot is. Véleménye szerint viszont csupán arra vonható következtetés, hogy a II. rendű vádlott a kábítószer megszerzte, azaz rendelkezési jogot szerzett rajta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés törvénysértően súlyos az nem felel meg a büntetés céljának és az elsőfokú bíróság ítéletében nem értékelt valamennyi enyhítő körülményt, illetőleg egyes súlyosító körülményeket alaptalanul állapított meg. A hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodottsága statisztikai adatokkal nem került alátámasztásra, továbbá nem

súlyának megfelelően értékelte II. rendű vádlott tényleges szerepét a bíróság a cselekmény elkövetésében.

Igazolást csatolt, mely szerint a II. rendű vádlott segítő tevékenységet végez kábítószer- és alkohol-rehabilitációs tevékenységben, mely a javára értékelendő.

A középértékhez közeli tartamú szabadságvesztés eltúlzott és indokolatlan, a fentiek alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a II. rendű vádlott cselekményét a Btk. 178. § (1) bekezdés III. fordulata szerint minősítse és vele szemben végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztésre enyhítse a kiszabott büntetést.

A másodfokú nyilvános ülésen a II. rendű vádlott védője az írásban benyújtott fellebbezést teljes egészében fenntartotta.

II. rendű vádlott az utolsó szó jogán előadta, hogy az elkövetett bűncselekményt nagyon megbánta, az előzetes fogvatartás mentette meg attól, hogy még rosszabbra forduljon az élete. Amikor az előzetes fogvatartásból szabadult, pár órával később édesapja fiatalon meghalt, de ebből a krízishelyzetből is talpra tudott állni. Drogambulancián pszichiátriai kezelésre járt, felelősségteljes életet él, és a bűnügyi felügyelet szigorítása előtt bejelentett munkahellyel rendelkezett. Olyan büntetés kiszabását kérte, hogy ne kelljen újra visszamenni a börtönbe.

III. rendű vádlott védője fellebbezésének indokolásában az elsőfokú ítélet kihirdetését követően a védő által bejelentett fellebbezést akként tartotta fent, hogy az ítéleti tényállásban a kábítószer-kereskedelem, valamint az alapeseti mennyiségre elkövetés megállapítását, és ebben a körben az ítélet indokolását sérelmezte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan. Ez a tényállás téves megállapításához és a cselekmény téves minősítéséhez vezetett, mivel a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján kétséget kizáróan csak a csekély mennyiségre elkövetett kábítószer birtoklása vétségének elkövetését lehet a III. rendű vádlott terhére megállapítani. Az enyhítésért bejelentett fellebbezést változatlanul fenntartotta.

A tényállásnak a III. rendű vádlottra vonatkozó megállapításai a tőle lefoglalt kábítószer mennyiségének kivételével megalapozatlanok, a bizonyítékokkal nem kellően alátámasztottak, ebben a körben a bíróság indokolási kötelezettségének nem tett eleget, az nem felel meg a logika szabályainak, így az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 592. § (2) bekezdésének d) pontja alapján részben megalapozatlan, az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett, valamint figyelmen kívül hagyta a Be. 7.§ (4) bekezdésében rögzített alapelvet. Úgy alapította a tényállást II. rendű vádlott első kihallgatása során tett terhelő vallomására, hogy kellő alapossággal vizsgálta volna a másodrendű vádlott vallomását alátámasztó vagy éppen azt cáfoló bizonyítékokat. II. rendű vádlott kábítószer-kereskedelemmel nem vádolta III. rendű vádlottat, csak annyit vallott, hogy neki két alkalommal vitt marihuánát és a tőle lefoglalt marihuánát is III. rendű vádlottnak akarta eljuttatni.

Nem kerültek III. rendű vádlottól lefoglalásra olyan egyéb tárgyak sem, amelyek a kereskedelmi tevékenységet alátámasztanák. Sérelmezte az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, mely szerint III. rendű vádlottnak volt ideje elrejtetni a terhelő tárgyi bizonyítási eszközöket, a kábítószer pedig nem eltűntette, hanem csakis eladhatta. Ezek ugyanis csupán feltételezések. A III. rendű vádlottól lefoglalt kisebb mennyiségű marihuána sokkal inkább arra utal, hogy nem volt felkészülve a rendőrök megjelenésére. Hivatkozott arra is, hogy az I. és III. rendű vádlott között semmilyen kapcsolat sem volt kimutatható. A lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma és helyes ténybeli következtetés alapján az ítélet részbeni megalapozatlansága a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető, a tényállás helyesbíthető. Így kérte az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás

helyesbítését, annak a résznek a mellőzését, mely szerint I. rendű vádlott 2015. szeptember 16. napját megelőzően - pontosan meg nem állapítható időpontban - megállapodott III. rendű vádlottal abban, hogy marihuánát értékesít részére és azt le is szállítja a tartózkodási helyére. II. rendű vádlott első ízben 200 gramm, majd a következő alkalommal 300 gramm marihuánát szállított le III. rendű vádlottnak, aki a marihuánát továbbértékesítési céllal vásárolta és értékesítette a saját vásárlói részére. I. rendű és II. rendű vádlottak 2015. szeptember 16-án ismét azért találkoztak, hogy I. rendű vádlott újabb kábítószer szállítmányt küldjön III. rendű vádlottnak.

Kétséget kizáróan csak a III. rendű vádlottól lefoglalt csekély mennyiségű kábítószer birtoklása vonatkozásában állapítható meg a tényállás és a bűnösség, mely a Btk. 178. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés szerint minősülő kábítószer birtoklása vétségét valósítja meg.

A büntetés enyhítése körében előadta, hogy az akkor is eltúlzott, ha a bűnösség a váddal egyezően kerül megállapításra. Az időmúlást az elsőfokú bíróság csak kisebb nyomatékmal vette figyelembe, ugyanakkor a három és fél évvel ezelőtti elkövetés már ennek nyomatékos figyelembevételét alapozza meg, további enyhítő körülmény az egészségre kisebb kockázatot jelentő kábítószerre történt az elkövetés, a lefoglalt, valamint a meg nem lévő kábítószer együttes tisztahatóanyag-tartalma a csekély mennyiség felső határának csak mintegy háromszorosa, az sokkal közelebb van a csekély mennyiség felső mint a jelentős mennyiség alsó határához.

A III. rendű vádlott védője a másodfokú nyilvános ülésen az írásban benyújtott fellebbezést fenntartotta, és ismét hivatkozott arra, hogy a fellebbezést nem felmentésért, hanem eltérő tényállás és eltérő minősítés érdekében tartja fent, mely szerint csupán a kábítószer-birtoklása vétsége állapítható meg, melynek alapján a kiszabott büntetés jelentős enyhítése indokolt akár pénzbüntetés akár közérdekű munka kiszabásával.

A III. rendű vádlott fellebbezésének indokolásában előadta, hogy II. rendű vádlott vallomását mind ő, mind az I. rendű vádlott cáfolta, és II. rendű vádlott egyik vallomásában sem tesz említést arról, hogy kereskedne a kábítószerrel, hiszen ez nem is tette, és semmi nem is támasztja alá. II. rendű vádlott abban az időben kábítószer-problémával küzdött, és nem is voltak jó kapcsolatban egymással. Az élete teljesen megroppant ennek tudható be a másik kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmény elkövetése. A börtönben töltött idő alatt teljesen leszokott a kábítószerről, és újraértékelte az életét. A bűnügyi felügyelet elrendeléséig dolgozott, és semmilyen probléma nem volt az életében. Nem vásárolt drogot, nem ismeri I. rendű vádlottat, és nem érti, hogy miért kábítószer-kereskedő. Azt kéri a másodfokú bíróságtól, hogy csupán a marihuána miatt ítélje el, amit nála találtak, ezt egy percig sem tagadta, de ne kerüljön börtönbe olyan miatt, amit nem tett meg.

Ezenfelül kérte a szabadságvesztések összbüntetésbe foglalását.

A III. rendű vádlott a másodfokú nyilvános ülésen az utolsó szó jogán előadta, hogy a házkutatásra és letartóztatására úgy került sor, hogy arra nem számított, I. rendű vádlottat a tárgyaláson látta először. II. rendű vádlottal már régóta ismerik egymást, véleménye szerint II. rendű vádlott sosem árult kábítószer. Korábban valóban fogyasztott kábítószer rendszeresen, de 25 éves koráig folyamatosan tanult, külföldön dolgozott, bejelentett munkahelye volt. Mivel a letartóztatása miatt mindenki elfordul tőle, ezért lett kábítószerfüggő és ezért került újra börtönbe, ahonnan szabadulva viszont teljesen leszokott a kábítószerről és rendeződött az élete.

IV. rendű vádlott védője a másodfokú nyilvános ülésen fellebbezését fenntartotta, hivatkozott arra, hogy álláspontja szerint az ítélet belső arányossága sérül azzal, hogy védence tekintetében is szabadságvesztést szabott ki a bíróság. Az enyhítő körülmények nagyobb nyomatékmal értékelendők, így az is, hogy egy kiskorú gyermek tartásáról gondoskodik. A fentiek alapján

pénzbüntetés kiszabására tett indítványt.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.265/2018/1. számú átiratában az ítélet helybenhagyására tett indítványt. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a bizonyítékok egyenként és összességében történő értékelésével állapította meg, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a tényállás mentes a megalapozatlansági okoktól, így az felülbírálatra alkalmas. Indokolási kötelezettségének széles körűen eleget tett. Az indokolása nem ellentétes a logika szabályaival. Okszerűen következtetett valamennyi vádlott elkövetéskori tudattartalmára, szándékára és azon keresztül a bűnösségére, és azokat törvényesen minősítette.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság a vádlottak javára és terhére értékelendő bűnösségi körülményeket megvizsgálta és azokat helyesen értékelte. Az I. rendű vádlottal szemben kiszabott halmazati büntetés mértéke arányos, a végrehajtási fokozata törvényes, a maximumban kiszabott mellékbüntetés tartama indokolt. A II-III. rendű vádlottak esetében a börtön végrehajtási fokozatú szabadságvesztés és hozzá arányosított közügyektől eltiltás ugyancsak indokolt, mint ahogy a IV. rendű vádlott esetében a próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés és a pártfogó felügyelet elrendelése is.

Az ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek, nem tartalmaz az ügy olyan eddig értékelési körbe nem vont nyomatékos enyhítő körülményt, melyre alapítottnak a büntetések enyhíthetők lennének.

A további ítéleti rendelkezések ugyancsak a törvényi előírásoknak megfelelnek, azonban az ítélet 22., 23. oldalán a vádlott édesanyja tekintetében névelírás történt, így ennek helyesbítése szükséges.

Indítványozta, hogy ennek helyesbítését követően a Fővárosi Ítélet tábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét mind a négy vádlottal szemben hagyja helyben azzal, hogy I. rendű vádlottnak az elsőfokú ítélet kihirdetése óta letartóztatásban, II. rendű vádlottnak és III. rendű vádlottnak az elsőfokú ügydöntő határozat kihirdetése óta büntető felügyeletben töltött idejét a kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamába a Btk. 92. §-ának megfelelően számítsa be.

Az I., II. és IV. rendű vádlott és védőik enyhítés körében bejelentett fellebbezése megalapozott, a III. rendű vádlott és védője fellebbezése megalapozatlan.

A Fővárosi Ítélet tábla a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta felül a sérelmezett ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást. A Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását.

Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta. II.r. vádlott védőjének hivatkozása kapcsán az alábbiakra mutat rá a másodfokú bíróság:

A Be. 538. § (1) bekezdése alapján ha az ügyészség - a vád tárgyává tett és azokkal összefüggő tények tekintetében - úgy látja, hogy a vádlott

a) más bűncselekményben bűnös vagy a vádirati minősítés szerinti bűncselekmény súlyosabban vagy enyhébben minősül, a vádat megváltoztatja,

b) más bűncselekményben is bűnös, mint amely miatt ellene vádat emelt, a vádat kiterjeszti.

Az (5) bekezdés szerint a vád megváltoztatása esetén a bíróság a tárgyalást elnapolhatja, ha azt az ügyész vagy - a védelem előkészítése érdekében - a vádlott, illetve a védő indítványozza, míg a (6) bekezdés értelmében a vád kiterjesztése esetén a bíróság a tárgyalást legalább nyolc napra a vádlott és a védő együttes indítványára elnapolja vagy hivatalból elnapolhatja, vagy azt az ügyet, amelyre a vádat kiterjesztették, elkülöníti.

A fentiekből kitűnik, hogy a vádmódosításnak a hatályos eljárási törvény két formáját ismeri: a vád megváltoztatását és a vád kiterjesztését. Jelen esetben egyik sem történt, az ügyész pusztán pontosította a vádirat egyes megállapításait, mely sem a tényállást, sem a minősítést nem érintette, így nem nyílt meg az elsőfokú bíróságnak az a kötelezettsége, hogy a tárgyalást elnapolja vagy ennek lehetőségére a jelenlévőket figyelmeztesse.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság valamennyi bizonyítékot egyenként és összességében értékelt, és ennek alapján megalapozott tényállást állapított meg, melyet a Fővárosi Ítéltábla a Be. 486.§ (2) bekezdésére figyelemmel annyiban módosít, hogy mellőzi a Fővárosi Törvényszék 5.B.1468/2010/289. számú ítéletével I. rendű vádlott tekintetében megállapított tényállásrészt. Ennek oka, hogy az ott elbírált bűncselekmény büntethetősége az 1978. évi IV. tv. 33.§ (1) bekezdésének b.) pontja alapján elévült, így a próbára bocsátás megszüntetésének már nincs helye.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján az elsőfokú bíróság ítéletének 2/c. pontjában a II. rendű vádlottól lefoglalt 114,44 gramm hasis és 17,63 gramm marihuána együttes THC tartalmát 10,65 grammra pontosítja a nyomozati iratok 341. oldalán található szakvélemény szerint.

A fenti módon pontosított tényállás a Be. 593. § (3) bekezdése alapján a felülbírálat alapját képezte.

Az elsőfokú bíróság ítéletében részletes indokát adta annak, hogy az I.r. és a III.r. vádlottak tagadásával szemben miért II.r. vádlott nyomozás során tett beismerő vallomására, valamint IV. rendű vádlott tanúvallomására alapította a tényállást. IV. rendű vádlott vallomása kapcsán vizsgálta, hogy a tanúvallomásról készült jegyzőkönyvből az eljárási cselekmény idején hatályos 1998. évi XIX. tv. 85.§ (3) bekezdésében írt figyelmeztetés és az arra adott válasz kitűnik, így az korlátozás nélkül felhasználható.

Az I.r. vádlott védőjének észrevétele kapcsán már itt kiemeli a másodfokú bíróság, hogy I.r. vádlottnak megdőlt az a védekezése, hogy a vegyeskereskedésben és a Murányi utca lakásban talált kábítószer az ismeretlen, Gabi nevű vietnami személyé, az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában részletesen kifejtette, hogy miért nem fogadja el ezt a vádlotti hivatkozást, ezzel a másodfokú bíróság mindenben egyetért. Így nem volt szükséges a Gabi nevű személynek a felkutatása, hiszen hiába látta őt az I.r. vádlott ismerőse egy szórakozóhelyen a vádlott társaságában, ez még nem alkalmas azoknak a vádlottat terhelő adatoknak a cáfolatára, amelyekre a Fővárosi Törvényszék kitért. Itt fontos azt is kiemelni, hogy a védői hivatkozással szemben több olyan személyt is sikerült felkutatni, akik az I.r. vádlottól vásárolták a kábítószer, ilyen tanú, aki nyomozati vallomásában még határozottan azt állította, hogy kifejezetten úgy kapta meg ismerősétől I. rendű vádlott telefonszámát, hogy tőle lehet kábítószer vásárolni, majd ezt követően külön erre a célra egy telefont is vásárolt. Ebben a tekintetben a vallomását az igazságügyi informatikai szakértői vélemény is alátámasztotta, mely szerint a telefonban az egyetlen kontakt az I.r. vádlott. A tanú a nyomozás során részletesen beszámolt a vásárlási szokásairól, és az általa vásárolt mennyiségekről. Mivel a tanú vallomásával kapcsolatban aggály nem merült fel, így a tanú részére értékesített kábítószer-mennyiség tekintetében alappal hivatkozik az elsőfokú bíróság ezen tanú vallomására (nyomozati iratok 247. oldal). Nem hagyható az sem figyelmen kívül, hogy tanú éppen újabb kábítószer-vásárlás céljából érkezett az I.r. vádlotthoz, amikor velük szemben rendőri intézkedés történt.

II.r. vádlott a nyomozás során önmagát is terhelő beismerő vallomást tett, mely azonban terheli I.r. és III.r. vádlottat is. I. rendű vádlott esetében a terhelő vallomás összhangban van azzal a körülménnyel, hogy I.r. vádlott kereskedői magatartására tanú fent idézett vallomásából, illetve IV.r. vádlott későbbiekben részletezett vallomásából is lehet következtetést vonni, illetve ugyancsak az elsőfokú bíróság által részletezett, és még alább kifejtésre kerülő körülményekből is.

II. rendű vádlott vallomása módosításának elfogadható indokát adni nem tudta, az a hivatkozása, mely szerint kábítószer befolyása alatt volt, több okból sem foghat helyt: a gyanúsított kihallgatására védő jelenlétében került sor, aki nem hivatkozott a védelem befolyásolt állapotára, illetőleg a nyomozó sem észlelt. A vallomása koherens, azt egyéb bizonyítékok is alátámasztják, mely tudatos vallomástételre utal. Ennél is fontosabb azonban, hogy a nyomozási bíró ülésén - két nappal a gyanúsított kihallgatását követően - nem kívánt vallomást tenni, és hozzáteszi, hogy a nyomozóknak már elmondta, amit tud (nyomozati iratok 411. oldal, Budai Központi Kerületi Bíróság 15.Bny.3379/2015/2. számú jegyzőkönyv 3. oldal).

Nem észlelhető ellentmondás azzal kapcsolatban sem, hogy a hivatkozott vallomásában állítja, hogy 20.000 Ft-ot kapott fuvaronként, melyet szívésségből vállalt. A nyelvtani értelmezés alapján úgy értendő ez a kijelentés, hogy az I.r. vádlottal fennálló ismeretségére tekintettel - tehát neki mintegy szívésséget téve - vállalta el a megbízást, melyért 20.000 Ft-ot kapott. Mivel a kábítószer-kereskedelem önmagában kockázatos tevékenység, még pénzért sem feltétlenül vállalná mindenki, így már eleve az a szívésség, hogy elvállalta, megfelelő díjazásért cserébe.

Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte úgy, hogy I.r. vádlott tartózkodási helyén lefoglalt pénz a kábítószer-kereskedelemből származik. E körben nem foghat helyt a vádlott édesanyjának a vallomása és a közjegyzői okirat sem. A védői taktika része, hogy mely bizonyítást mikor indítványoz, azonban az I.r. vádlott maga sem hivatkozott nyomban a lefoglaláskor arra, hogy a pénz az édesanyja pénze, édesanyja által hivatkozott adótartozás tekintetében pedig elmondható, hogy az nem lett kiegyenlítve a fenti összegből, a forintban fennálló nagyobb összegű adótartozás esetén teljességgel indokolatlan a külföldi fizetőeszközt több alkalommal, kis címletekre váltani, és azt 2015. júliustól szeptemberig megőrizni ahelyett, hogy abból nyomban a tartozás rendezése történne akár bankszámlára utalással vagy csekken.

Ezen felül I. rendű vádlott lakásán kábítószer-kereskedelemmel kapcsolatos egyéb eszközök is lefoglalásra kerültek, így ez is az elsőfokú bíróság által megalapított tényállást támasztja alá.

Fontos még azt is kiemelni, hogy valamennyi olyan személy, aki I.r. vádlottat kábítószer-kereskedelemmel terhelte - tanú, II. rendű vádlott és IV. rendű vádlott - egyértelműen I. rendű vádlottól beszéltek, fel sem merült sem vietnami, sem Gabi nevű személy.

IV. rendű vádlott gyanúsítottként és vádlottként már nem tett vallomást, de a tanúként tett nyomozati vallomását teljes mértékben alátámasztják a kimentett sms-üzenetek, amelyek alapján megalapozottan állapította meg az elsőfokú bíróság a I. rendű vádlott által IV. rendű vádlott részére értékesített kábítószer fajtáját és mennyiségét.

Az I.r. vádlottat terhelő tanú, II. és IV.r. vádlott vallomása értékelésekor rámutat a Fővárosi Ítélet táblája, hogy mindhárom esetben észlelhető, hogy az első kihallgatás alkalmával tett vallomásukat egymás vallomásaival és az objektív bizonyítékok is alátámasztják, majd az eljárás előrehaladtával már mindhárman igyekeztek ebből kihátrálni. A tanú vallomását úgy finomította, hogy csak annyit kért I. rendű vádlottól, hogy ha magának vesz kábítószer-t vegyen neki is, II. rendű

vádltott igyekezett olyan körülményre hivatkozni, hogy korábbi vallomása ne legyen figyelembe vehető, míg IV. rendű vádlott már inkább nem is tett vallomást. Ahogy azt már korábban a másodfokú bíróság kifejtette, ezen személyek első vallomása volt összhangban egymással is a lényeges tények tekintetében, és az egyéb bizonyítékokkal is.

II. rendű vádlott vallomásának hitelét erősíti, hogy első vallomásában önmagát is jelentős tárgyi súlyú bűncselekmény elkövetésével terhelte, a nála talált pénz tekintetében először úgy nyilatkozott, hogy azt III. rendű vádlottól kapta azért, hogy adja át I. rendű vádlott részére. Tekintettel arra, hogy a bíróság alappal fogadta el II. rendű vádlottnak ezt a vallomását, így a pénz tekintetében is a tényállás alapjául szolgálhat. A pénzösszeg nagysága azonban nem olyan mértékű, amelynek birtoklása önmagában gyanút vetne fel, azonban helyesen hivatkozott arra az elsőfokú bíróság, hogy azt a kábítószer közelében tartotta a kamrában, ami alátámasztja első vallomását.

A lefoglalt kábítószer-mennyiség tekintetében a szakértői vélemények alapján állapította meg az elsőfokú bíróság a tiszta hatóanyag-tartalmat, míg a meg nem lévőket esetében mindig a vádlottakra legkedvezőbb adatok alapján, így ez sem tekinthető aggályosnak.

III.r. vádlott tekintetében egyrészt hivatkozni kell arra, hogy II. rendű vádlott első, önmagát és társait terhelő vallomása a fent részletezettek szerint egyéb bizonyítékokkal is alátámasztott volt, önmagában az a meg nem cáfolt körülmény, hogy az I.r. vádlott és a III.r. vádlott csak a tárgyaláson találkozott először, nem zárja ki a tényállásban leírt magatartást, egyrészt bármilyen üzleti jellegű kapcsolat személyes találkozó nélkül is bonyolítható, másrészt II.r. vádlott aki a megvásárolt kábítószerrel elvitte a III.r. vádlottnak, viszont mindkettőjüket ismerte. A terhelő vallomást erősíti még III. vádlott kábítószerrel kapcsolatos előélete. Az, hogy a III.r. vádlottnál nem találtak nagyobb mennyiségű kábítószerrel az intézkedő rendőrök, ugyancsak arra enged következtetni, hogy a korábban vásároltat már értékesítette, hiszen ezért volt szükség az újabb adag megvásárlására II.r. vádlott közvetítésével.

Az elsőfokú bíróság nyilvánvaló elírás folytán jelölte meg ítéletének indokolásában több helyen az I.r. vádlott édesanyjának a nevét.

A helyes tényállásból tehát az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, és a bűncselekmények minősítése is törvényes.

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság megalapozottan fogadta el II. rendű vádlott önmagát és társait is terhelő vallomását, így nem foghat helyt az enyhébb minősítésre irányuló védelmi indítvány a II.r. és a III.r. vádlott esetében. A kereskedésre egyébként e vádlottak vonatkozásában nem csupán a megszerzett mennyiségből vont következtetést az elsőfokú bíróság, hanem II. rendű vádlott vallomásából, valamint az ebből származó pénznek a II.r. lakásában a kábítószer mellett történő elhelyezéséből is.

IV. rendű vádlott esetében pedig a fogyasztás céljából megszerzett kábítószer mennyiségének összeszámítására nincs lehetőség, így ennek helyes értékelésével törvényes az elsőfokú bíróság által megállapított minősítés is.

Az elsőfokú bíróság feltárta és értékelte a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket, és ennek alapján megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy az I., II.r. és III.r. vádlottak esetében a büntetési célok eléréséhez szabadságvesztés kiszabása szükséges, azonban I.r. vádlottal szemben a másodfokú eljárásban már a korábban írtak szerint nincs helye a próbára bocsátás

megszüntetésének, így már nem kell halmazati büntetést kiszabni, ennek figyelembe vételével enyhítette a másodfokú bíróság a szabadságvesztés tartamát.

II.r. vádlott esetében nagyobb nyomatékkel értékelendő az önmagát és vádlott-társait is terhelő, tényfeltáró beismerő vallomása, valamint az, hogy részt vesz kábítószer-prevenációs szolgálatban, így vele szemben is a szabadságvesztés tartamának enyhítése volt indokolt.

III.r. vádlott vonatkozásában a másodfokú eljárásban nem merült fel olyan adat, amely az elsőfokú bíróság által kiszabott törvényes és arányos büntetés enyhítését indokolta volna.

Az elsőfokú bíróság e három vádlottal szemben törvényesen határozta meg a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát, és a közügyektől eltiltás is arányos, mely utóbbit azonban a Btk. 33.§ (2) bekezdése esetén mellékbüntetésként kell kiszabottnak tekinteni.

IV.r. vádlott terhére megállapított bűncselekmény jóval csekélyebb tárgyi súlyú vétség, így erre, valamint a vádlott előéletére tekintettel sem indokolt szabadságvesztés kiszabása, a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a büntetési célok pénzbüntetéssel is elérhetők, melynek napi tétel számát a cselekmény tárgyi súlyához, és a vádlott alanyi bűnösségi körülményeihez, míg az egy napi tétel összegét pedig a feltárt jövedelmi, vagyoni viszonyaihoz igazította a Btk. 50.§ (1) és (3) bekezdése alapján. A pénzbüntetés átváltoztatásának a lehetősége a Btk. 51.§-án alapul. A pénzbüntetésre tekintettel a pártfogó felügyelet elrendelését mellőzni kellett.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, a jogszabályváltozásra tekintettel pontosította a személyi szabadságot korlátozó bírói engedélyes kényszerintézkedések megnevezését a másodfokú bíróság.

A korábban hivatkozottak szerint tanú mobiltelefonjának szakértői vizsgálata I.r. vádlott bűnösségének megállapításához indokolt volt, így az ezzel felmerült bűnügyi költséget is a Be. 576.§ (1) bekezdése alapján az I.r. vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú eljárás befejezésig letartóztatásban öltött időt a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése, míg a bűnügyi felügyelet alatt töltött időt a Btk. 92.§ (1) bekezdése és (3) bekezdés a.) pontja alapján számította be a kiszabott szabadságvesztésbe.

A másodfokú bíróság a Be. 613.§ (1) bekezdése alapján megállapította a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget, és annak viseléséről a Be. 574.§ (1) bekezdése alapján oly módon rendelkezett, hogy azt IV. rendű vádlott köteles az államnak megfizetni.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen a Be. 606. § (1) és (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg a változtatással nem érintett részében a Be. 605. § (1) és (4) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2019. évi január hó 31. napján.

Dr. Lassó Gábor s.k.
a tanács elnöke

Radnainé dr. Solymosi Viktória s.k.
előadó bíró

dr. Fatalin Judit s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 26.B.1541/2017/39. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.295/2018/20. számú ítéletében írt változtatásokkal 2019. január 31. napján jogerős és végrehajtható.

Dr. Lassó Gábor s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Németh Renáta
írnok